

1905-01-22

SENDER

Thorvald Balslev

RECIPIENT

Laura Warberg

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen er skrevet øverst s. 1

General comment:

F.C. Sibbern: Efterladte Breve af Gabrielis (1826) er en af de tidligste danske romaner i den genre, der senere blev kendt som "kærlighedsromanen" eller "brevsromanen".

Et hoc meminisse iuvabit er et citat fra Vergils Æneiden, og det betyder:

"Måske vil det en dag være en glæde at huske disse ting" eller "Måske vil det behage at huske disse ting engang".

Atlantehavet: Laura Warberg var i USA for at besøge sine to døtre, som var gift og bosiddende der.

Eva Balslevs forældre og søstre kendes ikke.

Sender's location:

Nørhø

Sender info (seal, address, etc.):

Stednavnet er skrevet øverst s. 1

Mentioned people:

Eva Balslev

Lars Christian Balslev

Laura Balslev

Rasmus Balslev

Vibeke Balslev

Louise Brønsted

Otto Emil Paludan

Kamma Rahbek

Erik Schaffalitzky de Muckadell

Albrecht Warberg

Andreas Warberg

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB3848

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Louise Brønsted

TRANSCRIPTION

Nørhaa 22-1-05.

Kære Tante Laura! Hvis vi levede i salig Gabrielis' og Kamma Rahbeks Dage, saa vilde jeg som Overskrift i Stedet for den nuværende, som jo ingen Verdens Ting betyder og altid virker saa underlig fremmed paa mig, formodentlig have skrevet saadant noget som: Kære moderlige Veninde! for det vilde i Virkeligheden langt bedre udtrykke de Følelser, hvormed jeg læser dine Breve og svarer igen. Men naar jeg nu skriver det vedtagne - for Himlen bevare os da fra at være sentimentale - saa kan du jo underforstaa det, jeg mener og selv underforstaar. Hvis du da vil.

Ja saa mange Tak for dit lange Brev med god Besked om næsten alt, dog ikke synderligt om dig selv, andet end at det giver Indtryk af, at du har haft det og har det fremdeles godt; og jeg haaber, det Indtryk maa være rigtigt - naturligvis regner jeg ikke med Atlanterhavet, men forresten er du vel saa sjæleglad over at være sluppen over det baade frem og tilbage, at det efterhaanden bliver til et helt lyst Minde. Et hoc meminisse iuvabit, siger Latinerne, og hvis Lugge, om Forladelse: Fru Brønsted, ikke har glemt al sin Latin, saa kan hun jo oversætte det. Det har glædet mig saadan at høre, at I har det godt allesammen, ikke mindst at høre ["at høre" indsat over linjen] om din Søn med de 160 Pund; han maa være bleven en ordentlig Prygl, det er pudsigt at tænke paa, hvad for en bitte Knægt han var, da jeg saa ham første Gang, for 12 Aar siden. Det glæder mig fremdeles at høre om Paludan, som tidt har været i mine Tanker, baade for hans egen og for jeres Skyld. Nu er den gamle Greve jo død - ja du man behøver ikke at blive ret gammel for at se store og mærkelige Forandringer i sin egen og sine Venners Tilværelse. Og underligt nok, men saadan er det da for mig, Savnet bliver ikke mindre med Aarene, meget snarere dybere; saadan fEks. ang. Tarup og navnlig Far. Nu er det 8 Aar, siden han døde, og det er ganske sikkert, at jeg nu savner ham mere og føler Tabet mere end i Begyndelsen. Noget skyldes det naturligvis det, at jeg er bleven Præst og baade selv gjerne vilde tale med ham om mange Ting og vèd, at det vilde have været ham en stor Glæde at tale med mig og tage Del i mine Oplevelser. Det vil formodentlig gaa Andreas lige saadan overfor hans Far; der var jo over begge de to Mænd en saa ualmindelig Sjælekraft, som gør det saa levende for èn, hvordan de vilde tage Del i vores Tænken og Handlen. Men vi maa jo være taknemmelige for, hvad vi har haft og endnu har.

Det Tab, vi led ifjor og lider under endnu og som bliver svært at forvinde, det at Evas Mor døde, det har igrunden ogsaa, tror jeg, bidraget til at understrege Tabet af Far endnu mer for mig. Hun var et ganske

ualmindeligt Menneske, et af dem, man ikke let glemmer, selv efter løse Bekendtskab, og jeg lærte hende jo ret nøje at kende. Hun var et Adelsmenneske i bedste Forstand. Det var ogsaa et stort Tab for vores lille Pige, som jo var Mormors Øjsten, men hun føler det jo ikke saadan. Vi har ellers i det hele taget haft det saa nogenlunde, lidt er der jo gærne i Vejen med den ene eller den anden af os, men det har da ikke været noget større. Vibeke er nu 4 Aar gammel og ikke saa lille endda, bare saa tynd, saa tynd, men hendes Forældre er da heller ikke saa synderlig tykke. Naar hun bare er rask, men hun har noget Tarmkatarrh, som det er svært at komme af med. Hun er en sød og god lille en og et gevaldigt Livstykke; forkælet bliver hun naturligvis, navnlig af sine mange Mostre, saa jeg maa jo desværre undertiden optræde som den strænge Fader, slet ikke nogen særlig taknemmelig Rolle. For Tiden er hun unddraget min pædagogiske Indflydelse, idet jeg nu i snart to Uger har været ganske ene. Eva og Vibeke har været og er endnu i Roskilde, hvortil Hjemmet jo er flyttet, som du maaske véd, efter at Evas Far er bleven Herredsfoged i Lejre Herred. Det har været en ret drøj Tid, denne Ensomhedsperiode, men heldigvis har jeg haft Arbejde til op over begge Øren, og endnu mere heldigvis er den nu forhaabentlig snart forbi; paa Onsdag agter jeg mig til [ulæseligt ord] at se til Laders, som jeg ikke har set i snart 2 Aar, og dér skal saa Eva og Vibeke støde til mig. Paa Lørdag rejser vi saa hjem, og saa glæder jeg mig i Haabet om en længere rolig Periode. Nu har vi ikke været alene, saa at sige da, siden Juni Maaned ifjor. Vort ellers rolige Levned forstyrres forresten en Del af mig selv, idet jeg er noget "udsvævende", som de siger paa Fyn og forresten ogsaa her i Vestjylland, altsaa jeg er temmelig meget paa Farten til Foredrag og sligt, det er jo ikke saa synderlig morsomt, navnlig ikke for dem, der skal sidde hjemme og kukkelure imens. Ellers er det saamænd Synd at sige, at vi lever selskabeligt, vi omgaas saa at sige ingen, og det er jo mere Synd for Eva end for mig, der jo har mit Arbejde, som jeg kan gøre saa meget ud af, som jeg vil, og egentlig aldrig kan gøre nok. Det kan blive lidt ensomt for Eva, og jeg kunde nok unde hende at være paa en Egn, hvor der var lidt flere, vi kunde dele Interesser med, og navnlig nogen lidt nærmere. Men det er jo nu engang her, vi har vort Arbejde, og saa har vi jo da vort Hjem. Saadan en lille sjov Præstegaard har du saamænd aldrig set, den er ikke anlagt for store Selskaber, men til daglig er den meget hyggelig. Nogen Mennesker kan vi da ogsaa have: forleden havde vi 34 Piger paa engang i to Stuer, det var da meget hæderligt, men de maatte da ogsaa drikke Kaffe i 3 Hold, hvilket nu ikke blot var Pladsens, men ogsaa Koppernes Skyld. Vi har en haard Kulde heroppe i denne Tid, men i de sidste Dage har det

da ikke blæst synderlig. Du kan ellers tro, det kan vifte godt heroppe, naar Vestenvinden rigtig tager fat. For en 14 Dages Tid siden havde den pisket Havet helt op over den brede Forstrand og højt op paa Klitterne, saa de var bleven revne helt i Stykker; det skal der ellers noget til! Men efter saadan en Tur, naar det er bleven nogenlunde stille, saa kan jeg ogsaa sidde inde i Stuen og høre Havet brøle i en lille Mils Afstand med lige saa stærk en Lyd, som naar der kører en Vogn forbi ude paa Landevejen. Omtrent da, byder min Sandhedskærlighed mig at tilføje.

Nu maa du hilse alle, som bryder sig om en Hilsen fra mig, saavel paa denne som paa hin Side det fæle Atlanterhav, som jeg formodentlig aldrig kommer til at gøre personligt Bekendtskab med. Og saa en kærlig Hilsen til dig selv og Tak, fordi du bliver ved at tænke paa mig og skrive til mig. Hils ogsaa Mor og dem derude, hvis du faar dem at se i en nogenlunde nær Fremtid. Og glædeligt Nytaar til jer alle.

Din hengivne

Thorvald Balslev.

Norham 22-1-05.

Kære Tante Laura! Her vi leved i Salig Gabrielis
og Kamuna Rabbens Dag, saa var jeg som Overbragt
i Skedet for den nuværende, som jo ingen Ordens Ting
beligder og altid virker saa uendelig fremmed paa mig,
somodentlig haer skrevet saadant noget som: Kære
moderlige Veninde! for det ikke i Virkeligheden laagde
bedre udtrykke de Følelser, hvormed jeg laer din Brev
og svarer igen. Men naar jeg nu skriver det udtalene
- for Minnen bevarer os da for at vær sentimentale -
saa kan du jo underforstå det, jeg mener og selv
underforståar. Niis Ja da vi.

Ja saa mangs Tak for dit lange Brev med god
Besked om næsten alt, dog ikke egentlig om dig selv,
andet end at det giver Indtryk af, at du har haft det
og har det fremdeles godt; og jeg tænker, det Indtryk
man vær rigtig - naturligvis regner jeg ikke med at lænste
havet, men forresten er du vel saa spoleglad over at vær
sluppen over det baade frem og tilbage, at det efterhaan
den bliver til et helt lyst Minde. Et haer nemlig jeg
værit, siger Calixtus, og his ligge, an Forladde. For
Brevsted, ikke har glemt at din Læse, saa kan han jo
oversætte det. Det har glædt mig saadan at høre, at I
har det godt allesammen, ikke mindst ^{at høre} som din Sø
med de 160 W, han man vær bleven en ordentlig Pige,
det er pudsigt at tænke paa, hvad for en lille Kraft
han vær, da jeg saa ham første Gang, for 12 Aar siden.
Det glæder mig fremdeles at høre an Calixtus, som
tejt har været, min Tanker, baade for hans egen og
for jeres Skyld. Ni er den gamle Brev jo død - ja det,
man behøver ikke at bliør ret gammel for at se store og
moderlige Forandringer i sin egen og sin Veninns Person.

B63848

det er jo nu engang her, vi har været kledte, og som
har vi jo da været hjem. Saa dan en lille sjov Baste.
gaard her du saumand aldrig set, den er ikke anlæg
for store Selskaber, men til daglig er den meget hyggelig.
Nogen Mennesker kan vi dog ogsaa have: forleden kunde
vi 34 Pige paa engang; to Stuer, det var de meget koste-
lyst, men de maatte du ogsaa drikke Kaffe i 3 Kold,
næstet nu ikke blot var Pladsens, men ogsaa Kop-
penes Skyld.

Vi har en haard Kilde krogpe i denne Tid, men i de
sidste Dage har det da ikke blot opstillet. Di kan
eller tro, det kan rifti gode krogpe, naar Vestevind
den rifti tager fat. For en 14 Dage Tid siden havde
den pisket Havet helt op over den bred Forstrand og
højt op paa Klithov, saa de var allevegne rundt helt
i Skyer, det var der ellers noget til. Men efter saa
dan en Tid, naar det er blæst vognlændt stille, saa
kan jeg ogsaa sidde ind; Stuen og høje Havet brøle
i en lille Afstand med lige saa stærk en Lyd,
som naar der er en Dage forbi uden paa Landvej,
en. Ombredt du, byder min Sædskedslyst mig at tilføje.

Nu naar du ikke alle, saa byder sig an en lille
for mig, saavel paa denne som paa hin Tid det
fale Atlantikhav, som jeg formodentlig aldrig kommer
til at gøre personligt Bekendtskab med. Og saa en
kødeli Kælen til dig selv og Sate, fordi du bliver ved
at tænke paa mig og drive til mig. Kils ogsaa
Mor og dem derude, hvis du far dem at se i en
vognlændt ved Brantid. Og glædeligt Næstov til jeg
alle.

Di leugium
ThormestBaldes.